

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **J. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. 5102/DS/2016,
JID: 170184/2016/KUUK/Ven,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

silničního hospodářství, ze dne 9. 11. 2016, č. j. 5102/DS/2016, JID: 170184/2016/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 12. 7. 2016, č. j. MDC/67611/2016, sp. zn. MDC/Rp-699/28033/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8. 3. 2016 v 9:06 hodin, v Děčíně 2, v Benešovské ulici, ve směru na Benešov nad Ploučnicí, v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a „Obec“, řídil motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Transporter, r. z. „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Děčín naměřena rychlost jízdy 94 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 91 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci překročil o 41 km/h, za což mu byla podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, mu byl uložen zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce předně namítl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v neurčitosti označení místa spáchání přestupku, které bylo specifikováno: „... v Děčíně 2, na ulici Benešovské, ve směru jízdy na Benešov nad Ploučnicí, v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a "Obec" ...“. Při takovém vymezení místa spáchání přestupku, nelze vyloučit, že byl přestupek spáchán v místě, které není obci dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, jež zní: „*obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují*“. V předchozím správním řízení nebylo prokázáno, že ulice Benešovská v Děčíně je v celé své délce zastavěným územím a není tudíž ani jisté, zda se místo spáchání přestupku nacházelo v místě s omezením rychlosti na 50 km/h nebo na 90 km/h. Místo spáchání přestupku je popsáno jako úsek dlouhý 1,5 km a není proto zřejmé, zdali byl předmětný přestupek spáchán na území obce nebo na výjezdu z ní. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož správní orgán prvního stupně v odůvodnění neuvedl jaké důkazy a jaké úvahy jej vedly, nýbrž v odůvodnění uvedl pouze výčet důkazních prostředků.
3. Výrok neobsahuje v rozporu s § 77 zákona o přestupcích formu zavinění žalobce, tuto nelze zjistit ani z odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o zavinění žalobce.
4. Žalobce rovněž uvedl, že spáchaný přestupek nespáchal zaviněně, neboť posléze při návštěvě autoservisu zjistil, že měl poškozený tachometr, jenž mu ukazoval rychlost o 5 km/h nižší. Své tvrzení chtěl doložit předložením faktury z autoservisu.
5. Dále měl výrok obsahovat i údaj o bodovém postihu, jelikož zavedením bodového postihu do právního řádu došlo k nepřímé novelizaci § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce zpochybnil způsob měření rychlosti, jenž odporoval Návodu k obsluze, když nejvyšší povolená vzdálenost pro měření byla překročena o 80 % a úhel měření 0° nebyl dodržen, což mělo za následek tzv. „slip effect“, tedy zkreslení výsledku měření o zhruba +10 km/h. K tomu navrhl žalobce provést důkaz filmovým dokumentem BBC na internetových stránkách www.youtube.com.
7. Žalovaný rozhodl pro žalobce procesně překvapivě, neboť žalovaný se telefonicky omluvil z ústního jednání, nařízeného na 12. 7. 2016 a následně zaslal omluvný email, přičemž v telefonické omluvě uvedl, že důvodem jsou zdravotní problémy a bylo mu přislíbeno další ústní jednání. Nato však žalovaný rozhodl bez jednání.
8. Žalobce rovněž podal žádost dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o sdělení oprávněné osoby, jež bude zpracovávat předmětné rozhodnutí a očekával, že o této žádosti bude rozhodnuto dříve, než bud vydáno meritorní rozhodnutí. V očekávání sdělení oprávněné osoby nedoplnil odvolací důvody. Z žalobou napadeného rozhodnutí se žalobce posléze dozvěděl, že rozhodnutí podepsal JUDr. et Mgr. S. K., kdo však rozhodnutí skutečně připravil, se žalobce nedozvěděl.
9. Závěrem žalobce rozporoval zákonnost uložení sankce zákazu řízení všech motorových vozidel a tuto sankci považoval za koncepčně špatnou, neboť řidičské oprávnění se uděluje pro jednotlivé skupiny vozidel, a tudíž by měl být zákaz řízení rovněž udělován pouze pro tu skupinu vozidel, v jejíž souvislosti došlo ke spáchání přestupku. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 1 As 6/2010.

Vyjádření právního zástupce žalovaného k žalobě

10. Právní zástupce žalovaného k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.
11. K vymezení místa spáchání přestupku pak právní zástupce žalovaného uvedl, že toto bylo v oznámení o přestupku od Policie ČR dostatečně specifikováno slovy: „... v Děčíně na ulici Benešovská naproti domu č. p. „X“ ...“. Dále žalovaný sdělil, že forma spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí uvedena a to ve formě nedbalosti v souladu s § 77 zákona o přestupcích, nadto obsahoval výrok rozhodnutí i všechny náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dále sdělil, že vzhledem k tomu, že žalobce bydlel v okrese Děčín, muselo mu být dobře známo rychlostní omezení v místě spáchání přestupku a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce byl držitelem řidičského oprávnění, byl tedy odborně způsobilý. Dle žalovaného odpovídal za stav vozu jeho majitel (žalobce) a nadto žalovaný dodal, že žalobce mohl dané námitky uplatňovat ve správním řízení. Žalovaný dále konstatoval, že měl-li žalobce pochybnosti o legalitě výkonu služby policistů, mohl se žalobce obrátit na jejich nadřízený orgán.
12. K měření rychlosti právní zástupce žalovaného uvedl, že měřicí vzdálenost pro měřič rychlosti MicroDigiCam dle kapitoly 7 Návodu k obsluze je 25 m až 400 m, přičemž vozidlo žalobce bylo změřeno na vzdálenost 241 m. Dále právní zástupce žalovaného zmínil tzv. cosinus efekt, jenž se projevuje snížením naměřené rychlosti, čím větší je úhel mezi osou proudu vozidel a osou měření, z čehož plyne, že vlivem odstupu rychloměru od vozovky může být naměřená rychlost vždy pouze nižší, než skutečná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Právní zástupce žalovaného dále sdělil, že ústního jednání konaného dne 23. 5. 2016 se zúčastnil zmocněnec žalobce, jenž rovněž obdržel kopii celého spisu. Následného ústního jednání konaného dne 12. 7. 2016, k němuž byl žalobce řádně předvolán se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil, žalovaný obdržel téhož dne pouze elektronickou zprávu s omluvou z účasti na ústním jednání avšak bez udání řádných důvodů.
14. K nesdělení jmen oprávněných osob vypracovávajících rozhodnutí, právní zástupce žalovaného konstatoval, že zástupce žalobce byl již *pro futuro* rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2016, sp. zn. 78 A 12/2016, upozorněn, že jmenovitý přehled všech oprávněných osob oddělení dopravně správních agend včetně čísel kanceláří a posledních trojčíslí telefonních linek je uveden na webu žalovaného. V hlavičce žalobou napadeného rozhodnutí je v JID dokumentu, jež obsahuje zkratku pracovníka, jehož lze takto dohledat ve výše uvedeném přehledu.
15. Závěrem právní zástupce žalovaného zmínil, že za uvedené překroční maximální povolené rychlosti v obci je správní orgán povinen řidiči uložit sankci zákazu řízení motorových vozidel nejméně na dobu 6 měsíců. Od uložení sankce nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

Ústní jednání před soudem

16. Nařízeného ústního jednání před soudem, které se konalo dne 5. 11. 2018, se právní zástupce žalobce nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv k jednání soudu byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předvolán.
17. Právní zástupkyně žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Správní spis

18. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti, a to že dne 17. 3. 2016 bylo Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, správnímu orgánu prvního stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 8. 3. 2016 v 9:06 hodin v Děčíně na ulici Benešovská u č. p. „X“ tím, že s vozidlem Volkswagen, RZ: „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, kdy mu byla naměřena rychlost 94 km/h. Po odečtu tolerance ± 3 km tedy 91 km/h. Z úředního záznamu plyne, že laserový měřič rychlosti MicroDigiCam LTI obsluhoval pprap. L. P. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla – výstup silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, potvrzení Českého metrologického institutu, sídlem Okružní 772/31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI použitého v rámci měření, osvědčení pprap. L. P. o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních laserových rychloměrů MicroDigiCam LTI a výpis z evidenční karty žalobce, z níž soud zjistil, že od roku 2007 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 5 přestupků, přičemž jeden z nich se týkal překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.
19. Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 23. 5. 2016, ze kterého soud zjistil, že čas a místo spáchání přestupku jsou zde zaprotokolovány následovně: „... dne 8. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2016 v 9:06 hodin, v Děčíně 2, na ulici Benešovské, ve směru jízdy na Benešov nad Ploučnicí, v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a „Obec“ ...“, dále že k nařízenému ústnímu jednání se dostavil zmocněnec žalobce, jenž byl seznámen s obsahem spisu, a byla mu stanovena desetidenní lhůta k podání písemného vyjádření. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a správní orgán prvního stupně předvolal žalobce k druhému ústnímu jednání, jež se konalo dne 12. 7. 2016. K tomuto ústnímu jednání se žalobce nedostavil, přičemž zmocněnec žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně omluvu emailem, kterou, jak plyne z protokolu o daném ústním jednání, správní orgán prvního stupně nepřijal jako náležitou a dovodil, že jsou splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce či jeho zástupce. Načež správní orgán prvního stupně vydal téhož dne (12. 7. 2016) prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 15. 8. 2016 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního spisu a požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní ve stanovené lhůtě. Správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce dne 30. 8. 2016 vyzval k doplnění odvolání a určil k tomuto lhůtu pět pracovních dnů, na což zmocněnec žalobce nijak nereagoval, načež žalovaný vydal dne 9. 11. 2016 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.
21. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
22. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku, neboť z něj nebylo jasné, zdali byla rychlost vozidla naměřena v obci či mimo obec. Nedostatek důvodů rozhodnutí shledal žalobce v nedostatečně odůvodněné formě zavinění a také v tom, že správní orgán prvního stupně neuvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí důkazy, na jejichž základě rozhodl, nýbrž jen výčet důkazních prostředků.
23. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

24. Dle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit tyto sankce: a) napomenutí, b) pokutu, c) zákaz činnosti, d) propadnutí věci, e) zákaz pobytu.
25. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
26. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 8. 3. 2016 v 9:06 hodin, v Děčíně 2, na ulici Benešovské, ve směru jízdy na Benešov nad Ploučnicí, v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a "Obec", řídil motorové vozidlo zn. VW Transporter, RZ „X“, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Děčín naměřena rychlost jízdy 94 km/h...“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tak je nutno vyloučit námitku žalobce, že i když je přestupek takto vymezen, mohlo se místo změření rychlosti nacházet mimo obec, tedy v místech s rychlostním limitem 90 km/h a nikoliv 50 km/h. Ve výroku je přímo uvedeno, že přestupek byl spáchán „... v Děčíně 2...“, z čehož plyne, že byl spáchán v obci, a to „... v oblasti označené dopravní značkou IZ 4a "Obec"...“, čili v místě s rychlostním limitem 50km/h.
27. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území obce s rychlostním omezením 50 km/h, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. posoudit jako nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).
28. Obdobně nepřipadná je i související námitka, dle které měl žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí doplnit formu zavinění žalobcem spáchaného přestupku. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost. K zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do § 77 zákona o přestupcích došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1. 10. 2015, tedy již před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
29. Žalobce se však mylí, pokud v žalobě tvrdí, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně neuvedl ve výroku prvostupňového rozhodnutí formu zavinění. Správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvního stupně totiž specifikoval vinu žalobce takto: „... je vinen, že se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., tím, že...“ V daném případě správní orgán prvního stupně uvedl ve výroku rozhodnutí formu zavinění a žalovaný se tudíž také nedopustil žádného pochybení. Forma zavinění je rovněž řádně odůvodněna, když správní orgán prvního stupně uvedl: „... K formě zavinění správní orgán uvádí, že nelze ze spisové dokumentace a z provedeného ústního jednání dovodit, že by ze strany obviněného došlo k úmyslnému jednání, tedy formu jeho zavinění lze posoudit jako nedbalost, a to minimálně nedbalost nevědomou...“

30. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že by výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musel obsahovat i bodový postih. Z taxativního vymezení obsahu výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, dle § 77 zákona o přestupcích spolu s taxativním výčtem sankcí, jež lze za přestupek uložit, dle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích, vyplývá, že bodový postih není zákonným požadavkem pro výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39, když uvedl, že „česká zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění.“ S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce.
31. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, dle níž správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neuvedl jaké důkazy a jaké úvahy jej vedly, nýbrž uvedl pouze výčet důkazních prostředků. Soud přezkoumal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a shledal, že obsahuje jak důkazy, které správní orgán prvního stupně získal z podkladů obsažených ve správním spise, např. na str. 2 prvostupňového rozhodnutí „Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že obviněný J. M., nar. „X“, bytem „X“, dne 8. 3. 2016 v 9:06 hodin, v Děčíně 2, na ulici Benešovské...“, tak úvahy, které jej vedly, např. na str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí, např. „Správní orgán hodnotil nashromážděné důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a má za spolehlivě zjištěné, že...“, „Při posuzování přestupku vzal správní orgán v úvahu i toleranci možné odchylky tachometru vozidla, kdy...“ či „Správní orgán zvážil všechny důkazy a dospěl k závěru, že obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku...“. (K problematice důkazů v rozhodnutí srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 55/2003.)
32. K námitce žalobce, že přestupek nespáchal zaviněně, neboť následně po spáchání přestupku při návštěvě autoservisu zjistil, že měl poškozený tachometr, jenž mu ukazoval rychlost o 5 km/h nižší, soud uvádí následující. Dle § 36 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), je provozovatel silničního vozidla povinen udržovat vozidlo v řádném technickém stavu podle pokynů pro obsluhu a údržbu stanovených výrobcem. Z citovaného ustanovení plyne, že za technický stav vozidla je odpovědný jeho provozovatel a špatný technický stav vozidla jest mu přítěží nikoliv vyvinující skutečností. Dle § 38 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel „nesmí provozovatel silničního vozidla provozovat na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu.“ V daném případě se mohl dopustit přestupku dle § 83 odst. 1 písm. l) zákona o podmínkách provozu vozidel – „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. a) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu.“

33. Ohledně způsobu měření rychlosti vozidla soud uvádí, že při porovnání doložených skutečností s příslušnou částí Návodu k obsluze, jež poskytl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, soud shledává, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze. Rychlost vozidla byla změřena na vzdálenost 240,7 m, přičemž rozsah měření je 25 m až 400 m. Žalobcem zmiňovaný „slip effect“, v Návodu k obsluze označen jako tzv. „cosinus efekt“, je zkreslení naměřené hodnoty rychlosti v případě vzdálenosti měřícího přístroje od proudu vozidel, přičemž toto zkreslení může mít za následek výhradně naměření nižší rychlosti než skutečné.
34. Další námitkou pak žalobce zpochybnil postup žalovaného tím, že mu nebyla poskytnuta informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, načež byl překvapen vydáním žalobou napadeným rozhodnutím předtím, než bylo rozhodnuto o jeho žádosti o poskytnutí informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení.
35. Dle § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
36. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je především zajištění transparentnosti správního řízení a to tak, aby v řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, které by mohly vést řízení v neprospěch účastníka ve vztahu podjatosti. Správní orgán má proto povinnost informovat účastníka řízení o oprávněných osobách pokud o to požádá. Žalovaný nereagoval na žalobcovu žádost o sdělení jména osoby, jež bude rozhodovat o jím podaném odvolání, což lze z hlediska procesních požadavků považovat za nedostačující. Nicméně, ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. I přesto, že se žalovaný dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, neboť ani poté co žalobce zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby. Nejedná se tak o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud tak shledal námitku žalobce nedůvodnou.
37. Dále soud uvádí, že k odstranění vad odvolání byla žalobci určena lhůta pěti pracovních dnů správním orgánem prvního stupně. Spojování rozhodnutí o žádosti o informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení s možností doplnit odvolací důvody ze strany žalobce bylo tudíž nepatřičné, jelikož pro doplnění odvolacích důvodů byla žalobci určena lhůta bez ohledu na rozhodnutí o jeho žádosti o informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně v tomto směru nikterak nepochybili.
38. Žalobce rovněž namítal, že zákaz řízení motorových vozidel se měl týkat pouze té skupiny vozidel dle druhu řídicího oprávnění, v souvislosti s nímž byl přestupek spáchán, a nikoliv všech motorových vozidel. K tomuto soud uvádí, že žalobce se dopustil přestupku porušením pravidel bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

upravených zákonem o silničním provozu, jež jsou upraveny pro všechny skupiny motorových vozidel shodně. Nejvyšší povolená rychlost platí pro vozidla všech skupin. Při rozhodování o zákazu řízení motorových vozidel taktéž nelze diferenciovat mezi jednotlivými skupinami vozidel. Předmětem zákazu činnosti je řízení vozidel nikterak nerozlišovaných, neboť při řízení každého vozidla je nutno dodržovat totožná pravidla silničního provozu. Soud nepřisvědčuje ani této námitce žalobce.

39. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)